

"ไป เจ้าจงไป เอนไตเนร่า ไปเสียตอนนี้แล้วจงนำความยิ่งใหญ่
กลับคืนสู่แอลเลเวน"

"แต่ถ้าเข้าไป ท่านพ่อต้องเสียชีวิต"

"ข้ายอมเสียชีวิต แต่ข้าจะไม่ยอมเสียแคว้น ข้าจะไม่ยอมเสียความสุข
แห่งลูกสาวข้า และข้าจะไม่ยอมเสียเจ้า ข้ารู้ว่าเจ้าเข้าใจเนร่า และข้ารู้ว่า
เจ้าทำได้ เจ้าจะทำให้อธิปไตยแห่งแอลเลเวนกลับคืนมาอีกครั้ง"

"แล้วท่านแม่..."

"เรายังมีเวลา อย่างที่โดฟาบอก เนร่า พิษของอิสซอต้องรอระยะ
สำแดง มันฉลาดพอที่จะให้เวลากับเหยื่อของมัน...แต่มันฉลาดที่เลือกเหยื่อ
อย่างเจ้า อย่างพวกเรา เจ้าต้องทำให้มันประจักษ์ว่าคนของแอลเลเวน
ไม่มีวันยอมสยบให้กับแผนดำช้ำนั้น เจ้าต้องทำให้ข้าประจักษ์ว่าลูกสาว
ที่ข้าหล่อหลอมมากับมือแข็งแกร่งเพียงใด...ไป"

เสียงกลองระร่ำจากลานใจกลางแคว้นแอลเลเวנדังก้องไปทั่ว
สารทิศ และมันราวกับเป็นจังหวะเร่งเร้าให้เอนไตเนร่าทำทุกอย่างด้วย

ความเร็วมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว แพรพรรณเนื้อดีที่หลุดพ้นผิวกาย ถูกทดแทนด้วยผ้าเนื้อหยาบแบบที่ชนชั้นสูงเช่นนางจะไม่มีวันได้สัมผัส หากนั้นต้องบอกว่านอกเหนือจากนางสินะ เพราะหลายครามาแล้วที่ ต้องสวมใส่เสื้อผ้าเหล่านี้ ทั้งยังแอบคิดไม่ได้ว่าบางที่มันสบายกว่าผ้าเนื้อ บางเบาแต่ต้องใส่หลายต่อหลายชั้นและหลายต่อหลายชิ้นนั้นเสียอีก

มือบางที่ไม่ได้อ่อนแอเช่นรูปลักษณ์ของมันคว่ำสายคาดสำหรับ เหน็บมีดสั้นเกี่ยววอร์ดประจำที่เรียวกาทั้งสองข้างและเอวซ้ายขวา จากนั้น เลือกล้อมตัวยาวจรดข้อเท้าสีดำสนิทที่สะบัดพลิวคลุมร่างอันแบบบางจน ไม่เห็นแม้อารมณ์ด้านใน ท้ายที่สุดที่ทายาทแห่งแอลเลเวนหันไปหา... ดาบพิฆ ไอลิจา ดาบชนิดพิเศษซึ่งในดินแดนนี้มีเพียงสองเล่ม และหนึ่งใน สองนั้นอยู่ในมือนางแล้ว

ดาบพิฆนี้ถูกหลอมรวมด้วยกรรมวิธีลึกลับที่แม้แต่ผู้เฒ่าโศฟาซึ่ง ฉลาดล้ำและเก่งกาจในทุกวิทยาการยังไม่อาจรู้ว่าหลอมอย่างไร ผู้เฒ่า รู้เพียงว่ามันถูกหลอมรวมกับโลหะพิฆสีเขียวมรกตที่ทำให้โลหิตแข็งตัว ในทันทีที่สัมผัส ทั้งยังค่อยๆ ขยายวงกว้างกระทั้งเลือดในตัวแห้งแข็ง ไม่ไหลเวียน ดังนั้นแม้โดนคมบาดเพียงนิดและกำจัดพิฆไม่ทันก็อาจ ลื่นชีพ นอกจากตัวนางแล้วก็เป็นดาบนี้สินะที่อิสซออยากได้จนต้องใช้ แผนชั่วช้า

เอนโดเนร่าร้องดาบออกจากตัวปลอกซึ่งมีลายสลักเสลงดงามเพียง นิด เผยให้เห็นดาบสองสีซึ่งแบ่งซีกได้สมมาตรอย่างน่าพิศวง แ่นละ ซีกหนึ่งเป็นสีโลหะธรรมดาและซีกด้านนั้นไม่มีพิฆ ส่วนอีกซีกก็ชัดเจนว่า ต้องเป็นสีมรกต และซีกนี้เองที่กลายเป็นมงัจจราชพลิตชีวิตมนุษย์สักคน ได้ไม่ยาก หญิงสาวอัครมหายใจเข้าเต็มปอด เสียงแตรดั่งยาวมาแต่ไกล บอกให้รู้ว่าเหล่าพันธมิตรแดนภูผาได้มาถึงแอลเลเวน ซึ่งเป็นแคว้น เจ้าภาพจัดงานมงคลที่ทานพ่อจำเป็นต้องส่งสาสน์เรียนเชิญ และนั่นถึง เวลาที่นางจะต้องไปจากที่นี่

ไป ก่อนจะสายเกินไป...

ผู้เฒ่าโตฟาเร่มีร้อนนใจเมื่อผ่านไปหลายชั่วโมงแล้วยังไม่ปรากฏ
แม้เงาของทายาทแห่งแอลเลเวน จากใจกลางเมืองอันเป็นที่พำนักของ
นางมาถึงบ้านพักติดชายแดนแห่งนี้ ด้วยความสามารถในการควมม้าของ
เอนโตเนร่า มันจะต้องไม่เกินสามชั่วโมงเป็นแม่นมั่น... เกิดอะไรขึ้น
หรือเปล่าหนอ

"นั่งก่อนเถิดพ่อข้า ท่านเดินวนไปเวียนมาเช่นนี้ก็ไม่ได้ช่วยให้ท่าน
นร่ามาถึงที่นี่ไวขึ้นเสียหน่อย"

"เจ้าเงียบไปเลยดาเบล แล้วนี่เจ้าจัดการทุกอย่างพร้อมแล้วหรือ
เสื้อผ้า ม้า"

เท่านั้น เจ้าของนาม 'ดาเบล' ซึ่งเป็นบุตรสาวของโตฟาก็อ้าปากค้าง
เสียงที่เอ่ยออกมาดูคล้ายกับว่าไม่อยากเชื่อ "ท่านทำเหมือนข้าเป็นเด็กๆ
ข้ารู้ว่าจะต้องเดินทาง แล้วก็รู้ด้วยว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง ห่วงก็แต่
ท่าน ท่าทางจะต้องร้องไห้คิดถึงข้าทุกวันเป็นแน่"

ดาเบลพูดออกมาด้วยท่าทางที่ผู้เป็นพ่ออยากจะทำอะไรสัก
ไปสักหน่อย หากเสียงฝีเท้าที่ควบไถ่เข้ามาทำให้ต้องรีบผลไปยัง
ประตู แหบจะวินาทีเดียวกับที่ปลดสลักพันธนาการของประตูออก มันก็
ถูกเปิดผางและปิดลงอย่างรวดเร็วเพียงร่างได้เสี้อคลุ่มดำนั้นก้าวเข้ามา
ด้านใน

"อิสขอให้ทหารแคว้นมันเดินยามไปทั่ว ทำราวกับเป็นแคว้นของ
ตัวเองทั้งๆ ที่ข้ายังไม่ได้ร่วมหอกกับมัน ทั้งๆ ที่ท่านพ่อข้ายัง... " ยั้งรับอำนาจ
แห่งแอลเลเวน... หากมันก็กระทำการหยามนัก

เอนโตเนร่าตัวสั่นเทาด้วยความเคียดแค้นใจ นอกจากการให้ทหาร
เดินยามจะเป็นการหมิ่นเกียรติแห่งผู้ปกครองแคว้นแล้ว ยังทำให้การ
เดินทางมาที่นี่ต้องล่าช้าออกไปหลายชั่วโมงด้วยต้องคอยหลบหลีกทหาร

ไอสีจา...พันธสัญญาแห่งใจ

10

เหล่านั้น

"ไม่มีประโยชน์จะมายืนตัวสันตรงนี้ะเอนไดเนร่า เจ้าไม่มีเวลามา
กระทำการอันไร้สาระเช่นนี้แม่แต่เสียวนาที่ สามเดือน...ข้าเชื่อว่าไม่เกิน
สามเดือนพิษของอิสซอในร่างแม่เจ้าจะล่าแดงเดช ถ้าเจ้าทำไม่สำเร็จ
นอกจากจะเสียแม่เจ้าแล้ว แอลเลเวนก็คงย่าแย่ คินนี่หากอิสซอรู้ว่าเจ้า
ไม่อยู่เข้าพิธกับมัน มันจะอ้างว่าผู้ปกครองแคว้นแห่งแอลเลเวนตระกูลสัตย์
ท่านเอนดาเว่พ่อเจ้าก็คงปฏิเสธไม่ได้ และถึงตรงนั้นพันธมิตรแดนภูผา
ของเราจะกลับกลายเป็นศัตรู แอลเลเวนจะถูกโดดเดี่ยวและโดนเหล่า
แดนภูผากลุ่มรุม... เจ้ารู้หรือยังว่าเจ้าต้องทำอะไร ทายาทแห่งแอลเลเวน"

เอนไดเนร่าหนึ่งเงียบ ค่อยๆ เรียบเรียงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น
ทบทวนถึงอดีตแต่เก่าก่อนว่าเคยเกิดอะไรขึ้นบ้าง ใครควรถึงอนาคต
อันใกล้ว่าอะไรเล่ากำลังจะเกิดขึ้น

แอลเลเวนเป็นแคว้นที่หลายๆ แคว้นต้องการได้ลักษณะชัยภูมิ
เช่นนี้ ด้านตะวันตกขีตภูเขอันอุดมสมบูรณ์ ด้านใต้ติดมหาสมุทร นั่น
เป็นเหตุผลที่แอลเลเวนมีพันธมิตรสองสายคือสายแดนภูผาและสาย
มหาสมุทร ด้านเหนือติดแคว้นนอเวตี้แล็ค... แคว้นของอิสซอคนโหดซึ่ง
เป็นหนึ่งในพันธมิตรแดนภูผา ส่วนด้านตะวันออกติดแคว้นซีโลซึ่งเป็น
หนึ่งในพันธมิตรมหาสมุทร

พันธมิตรแดนภูผาแข็งแกร่งนัก หากก็รังเกียจการโกหกกลับกลอก
ตามสัญญาตามพันธมิตร ดั่งนั้นการที่นางหายไปในคำคินนี่จะต้องเกิดผล
รุนแรงตามมาแน่

พันธมิตรมหาสมุทรแม้จะประณีประนอมกว่า หากก็ไม่ใคร่นิยม
การรบตามสัญญาตามพ่อคำ ดั่งนั้นการจะขอให้เข้าร่วมรบเพื่อต่อต้าน
อิสซอคงจะเป็นไปได้ยากหรือเป็นไปได้เลยด้วยซ้ำ

"เราต้องการกองกำลังเพิ่ม... ต้องการพันธมิตรเพิ่มเพื่อต้านอิสซอ"

"เราสูญเสียพันธมิตรแดนภูผาไปแล้วเอนไดเนร่า... หรือเจ้าคิดว่า"

พันธมิตรมหาสมุทรจะช่วยให้เราได้อ"

ดวงตาเรียวยาวได้รูปสวยหรือล่งเพียงครู่ก่อนส่ายหน้าด้วยท่าทางอ่อนอกอ่อนใจ "แดนมหาสมุทรไม่เอาด้วยแน่ สงครามจะทำให้แคว้นเหล่านั้นเสียรายได้รวมไปถึงเสียค่าใช้จ่ายมากมาย แล้ว...นักรบของพันธมิตรมหาสมุทรที่แต่งกายสวยกว่าข้าในตอนนี้อยู่ก็แพ้ แต่ชุดที่สวมใส่ก็ทำให้รู้แล้วว่าผลการรบจะเป็นอย่างไร เรื่องต่อต้านอิสซอและเหล่าแดนภูผาคงอาศัยอะไรไม่ได้เป็นแน่... แต่ลำพังข้าเชื่อว่าเหล่าทหารหาญของเราต้องต้านอิสซอได้ เหล่าแดนภูผาต้องพึ่งท่านพ่อข้าบ้างสิ แอลเลนเวนไม่เคยตระบัดสัตย์ ไม่เคยเลยสักครั้ง!"

"นั่นยกเว้นครั้งนี้ เหน่า... เจ้าลองทบทวนดูดีๆ สาสน์เรียนเชิญเหล่าพันธมิตรร่วมพิธีมงคลระหว่างเจ้ากับอิสซอมีตราประทับพ่อเจ้าจริงๆ แล้วมีใครรู้หรือไม่ว่าแม่เจ้าได้รับพิษ ถึงให้หมอมที่เก่งที่สุดมาจับก็คงลำบาก ขนาดข้ายังเกือบไม่เชื่อว่าอิสซอวางยาแม่เจ้าหากข้าไม่เห็นว่าคุณลายเล็บของนางสีเปลี่ยนไป"

"ไม่มีใครเคยสังเกตปลายเล็บแม่ข้าว่าสีอะไรเสียด้วย... ท่านกำลังจะบอกข้าเช่นนั้นใช่ไหมโดฟา"

"ใช่... เจ้าต้องไปรีอตเค"

"รีอตเค..." หญิงสาวพึมพำออกมาเสียงแผ่ว และเมื่อนึกถึงแคว้นเล็กๆ อย่างรีอตเคลำดับๆ ใดๆ ทุกอย่างก็พลันกระจ่างแจ้ง จริจสิ นางสีมอีกหนึ่งพันธมิตรไปได้อย่างไร "เราต้องพึ่งทหารโจรแห่งรัตติกาลผู้ครองดาบพิษไอลิจาอีกเล่มสินะ"

"ใช่ เราต้องการพันธมิตรผู้เกรียงไกรของเรา เราต้องการกองกำลังอันแข็งแกร่งนั้น เราต้องการอีกหนึ่งไอลิจามาว่ามรบนตามพันธสัญญาเก่าแก่ที่มีมาเนิ่นนาน" และเพียงประโยคนั้น ผู้เฒ่าโดฟาก็ขยับกายอย่างรวดเร็วกระตุ้นให้คู่สนทนาตื่นตัวตามไปด้วย "ดาเบล"

เสียงเรียกนั้นกระตุ้นให้ดาเบลผุดลุกขึ้นทันที และเมื่อได้สบตา

ผู้เป็นพ่อ นางก็รู้ว่าต้องทำอะไร ร้างเล็กๆ จึงก้าวอย่างคล่องแคล่วไปหยิบอาวุธคู่กายอย่างธนูมาติดตัว พักเดียวก็ส่งสัญญาณว่าพร้อมแล้วที่จะออกเดินทางให้กับทุกคนในห้อง

"ขอแผนที่ตรงผนังนั้นให้ข้า ดาเบล" คำขอนั้นได้รับการตอบสนองอย่างฉับไว โดฟาทางแผนที่ออกอย่างรวดเร็วและบอกกล่าว "รีอตเคอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเรา การเดินทางในครั้งนี้อาจจะต้องเสียเวลาอ้อมอยู่บ้าง"

"ข้าเข้าใจ ข้าไม่สามารถย่นสั้นทางเหนือเลยได้ เพราะตอนนี้แม้แต่เดินในแอลเลนเวทก็ยังลำบาก ข้าจะต้องออกทางทะเลไปขึ้นฝั่งที่ซีโล"

"ขึ้นที่ท่ารีนาซีโล มันห่างจากแอลเลนเวทพอสมควร จากนั้นเจ้ามุ่งเหนือไปรีอตเคได้เลย จำไว้ว่าอย่าได้เบนเข้าตะวันตกเด็ดขาด มิเช่นนั้นเจ้าอาจอยู่ใกล้ลีสซอและสายของมันมากเกินไป จากซีโลไปรีอตเคจะต้องผ่านสองแคว้นซึ่งเจ้าพอจะรู้ลู่ทางอยู่บ้าง ข้าไม่ห่วง แต่เจ้าไม่เคยไปรีอตเค"

"ท่านพ่อไม่เคยอนุญาต"

"ใช่... กลุ่มทหารรับจ้างใช้รีอตเคเป็นเมืองหน้า เพราะมันอยู่ตรงกลางระหว่างแคว้นต่างๆ รีอตเคจึงกลายเป็นศูนย์รวมนักรบไร้สังกัดและเอนไวดะเน่าเอ๋ย... ที่ใดมีผู้ชายมาก ที่นั่นย่อมอันตรายต่อผู้หญิงที่ไม่ใช่โสเภณี และอันตรายมากต่อหญิงงามเช่นเจ้า"

"ข้าทำให้ตัวเองเสียโฉมได้"

"ใช่ ข้าสั่งให้ดาเบลเตรียมรอกจัสกาตให้เจ้าแล้ว น่าจะเพียงพอหากเจ้าอยู่รีอตเคไม่เกินสองอาทิตย์ ซึ่งข้าหวังว่ามันจะไม่เกินนั้น ไปกลับแอลเลนเวท-รีอตเคใช้เวลาแรมเดือน นั่นหมายความว่าเจ้ามีเวลาในการตามกลุ่มทหารโจรแห่งรัตติกาลไม่มากนักนะเน่า"

"ข้าทราบโดฟา ข้าจะรีบไปรีบกลับ... โดฟา"

จากเสียงอ่อนอ่อยกับท่าทางเหม่อลอยที่น้อยคนนักจะได้เห็น ทำให้

ผู้ซึ่งอุ้มชูทายาทแห่งแอลเลเวนมาแต่อ่อนแต่ออกทราบดีว่านางยังคงมีเรื่องที่จะวางอยู่ "เจ้ามีอะไรอีกเนร่า รีบเข้า เจ้าต้องออกภายในครึ่งชั่วโมงนี่"

"ข้าเป็นห่วงทหาร อิสซอจะอย่างไรกับทหารของแอลเลเวน"

"ตามกฎดั้งเดิม ผู้ปกครองใหม่จะถามทหารว่าจะยอมเปลี่ยนนายหรือไม่ เจ้าไม่ต้องห่วงเนร่า ข้ากับพ่อเจ้าส่งข่าวถึงผู้คุมทั้งห้าเหล่าทัพไว้แล้ว เหนือ ใต้ ออก ตก กลางจะยอมลงให้อิสซอเพื่อรักษาชีวิตไว้ พวกเขาจะรองจนกว่าเจ้าจะกลับมา หากนั่นก็ขึ้นอยู่กับว่าอิสซอจะทำตามกฎดั้งเดิมหรือไม่"

"อิสซอไม่ทำลายกฎดั้งเดิมแน่ เพราะนั่นอาจทำให้เหล่าแดนญญาไม่พอใจ... แล้วกับท่านพ่อท่านแม่ข้าเล่า"

"เอนดาเว่อาจถูกคุมขัง แต่เจ้าจงวางใจ ทราบใดที่ยังไม่ได้เจ้า ยังไม่ได้ไอลิจา อิสซอไม่แตะต้องพ่อเจ้าแน่ ส่วนแม่เจ้า ข้าจะพยายามสุดความสามารถในการถอนพิษระหว่างที่เจ้ารอนแรม และจะหาทางขอความช่วยเหลือจากรายห์ผู้เป็นตาของเจ้า หากเจ้าไม่เชื่อสติปัญญาของข้า ก็เชื่อในตำราแห่งบรรพบุรุษของเจ้าเถิด"

ทายาทแห่งแอลเลเวนสบสายตาแน่วแน่มองอยู่กับผู้ซึ่งถือได้ว่าเป็นปรมาจารย์ของตน ก่อนความมุ่งมั่นจะปรากฏบนหน้างามพร้อมนั้น

"ได้เวลาแล้วเนร่า ไป"

หญิงสาวผู้แบกภารกิจอันใหญ่หลวงลุกขึ้นและเคลื่อนกายไปทางประตูด้านหลังอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันกลับมาเมื่อข้อมือจู่ไรบางอย่าง "นั่นเจ้าจะไปกับข้าหรือ ดาเบล"

คนถูกถามพยักหน้ายกแทนคำตอบรับ ตามมาด้วยเสียงชายชรา "พาล้านี่ไปด้วยเถิด เนร่า อย่างน้อยก็ไปรับใช้ให้เจ้าสบายบ้าง หากดาเบลเป็นภาระเมื่อไร...ก็ปลิดชีพมันเสีย"

เท่านั้นดาเบลก็เบิกตากว้างก่อนหันกลับมาโวยกับพ่อตัวเอง "ทำไม"

พ่อพูดแบบนี้เล่า ข้านี้หรือจะเป็นภาระ ดาเบลผู้แม่นหูราวกับบังคับจับวางนี่นะหรือ"

นั่นทำให้ผู้ไร้รอยยิ้มมาแล้วเกินสามทิวาอย่างเอนโดเนร่าปรากรรรอยยิ้มตรงมุมปากได้ "เจ้ากำลังจะเป็นภาระซ้ำอยู่เดี๋ยวนี้ละดาเบล ข้าต้องไปเดี๋ยวนี้แล้ว"

"ข้าก็พร้อมจะไปกับท่านเดี๋ยวนี้แล้วเช่นกัน"

หลังประโยคนั้น ผู้เฒ่าโดฟาทำได้เพียงฟังเสียงกิปม้าปะทะผืนดินที่มีมันแฉ่วจางลงทุกที...ทุกที อย่างที่ความวุ่นวายในลานกลางเมืองก็คงเพิ่มมากขึ้นทุกที...ทุกทีเช่นเดียวกัน

เส้นทางจากบ้านของผู้เฒ่าโดฟามายังท่าเรือแห่งแอลเลเวนดูจะเดินทางได้ราบรื่นกว่ามากนัก ด้วยกองกำลังของอิสซอยังกระจายมาไม่ถึงดินแดนแถบนี้ หากผีเท้าม้าที่ควมมาเร็วดุจสายฟ้าก็มีอันต้องสะดุด...

เอนโดเนร่าร้องสายบังเหียนของม้าจนสุดแรง และถ้าไม่ใช่เพราะนางวิ่งเล่นกับม้ามาตั้งแต่จำความได้แล้วละก็ ร่างบางคงจะไม่สามารถทรงตัวบนม้าที่กำลังโผนอย่างน่ากลัวได้เป็นแน่ เมื่อเสียงม้าสงบลง ปากสีแดงสดจึงห่อเข้าหากันก่อนส่งสัญญาณเสียงหาใครอีกคนที่ตามมาทางๆ ให้ความรู้ว่ามีเรื่องไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้น เมื่อเรียวกำกระซิบอยู่ที่ดาบข้างตัว สายตาจ้องนิ่งไปยังบุรุษลึกลับที่หนึ่งนั่งอยู่บนหลังม้าสีดำสนิท ความมืดมิดแห่งรัตติกาลทำให้แทบมองไม่เห็นร่างนั้นด้วยซ้ำ

"ดาเบลมากับท่านด้วยหรือ เนร่า"

ฉับพลันที่ได้ยินเสียง เอนโดเนร่าก็รับรู้ได้ทันทีว่าบุรุษซึ่งคล้ายว่าจะมาดักรอเจอคือใคร นั่นทำให้ความระแวงระวังและสัญชาตญาณนักรบในตัวของนางเกือบหมด ก่อนจะเรียกชื่อคนตรงหน้าเบาๆ "เนลเล"

"ข้าเอง ขอภัยที่ทำให้ท่านตกใจ แต่อย่างน้อยก็ทำให้ข้าได้รู้ว่าท่านยังเก่งกาจเสมอแม้แต่ตอนอยู่บนหลังม้า"

"ข้าเก่งเป็นพิเศษตอนอยู่บนหลังม้าต่างหาก นี่เจ้าไม่ได้เข้ามาคุมกองหรือเนลเล คีนนี่..."

"ใช่ คีนนี่เราจะต้องยอมสยบให้อิสซอ ข้าแค่แวะมาส่งข่าวในฐานะตัวแทนของหัวหน้ากองทัพทั้งห้าแห่งแอลเลเวน เหนือ ใต้ ออก ตก และกลาง" คนพูดหยุดชะงักชั่วครู่ก่อนมือขวาจะยกขึ้นเพื่อวางเบาๆ ตรงตำแหน่งหัวใจซึ่งเป็นท่าทางเพื่อบ่งว่าคำพูดที่ออกมาจากปากยามทำทำนั้นนั้นเป็นความลึกลับจริง "เราทั้งหมดยอมลงให้ศัตรูเพราะท่าน เราเชื่อใจท่านและรอเพียงท่านกลับมาปลดปล่อยให้เหล่าทหารยึดอกได้เต็มภาคภูมิว่าเราเป็นของแอลเลเวนเท่านั้น"

เอนโดเนร่ายัดหลังที่ตรงอยู่แล้วให้ตรงยิ่งขึ้นไปอีก ให้สัมผัสกับความไว้วางใจอันยิ่งใหญ่ที่ตนได้รับ ความหวังทั้งหมดของคนจำนวนอีกโหลกำลังจะถูกวางไว้บนขาของทายาทแห่งแอลเลเวน หากเป็นหญิงอื่นอาจจะย่นระยอหัวน้แกรงกับภารกิจอันใหญ่หลวงที่ลู่ๆ ก็ได้รับมอบหมายโดยมิทันได้ตั้งตัว ทว่าเป็นเอนโดเนร่าผู้ใช้ชีวิตอยู่ในกองทัพท่ามกลางการฝึกรบต่างๆ พอๆ กับการอยู่ในปราสาทอันงามวิจิตร เป็นเอนโดเนร่าผู้รับรู้ว่ตนถูกวางตำแหน่งทายาทแห่งแอลเลเวนไว้ตั้งแต่จำความได้ และรับรู้ว่ตำแหน่งนั้นยิ่งใหญ่เพียงใด และภารกิจนี้ก็คล้ายจะเป็นอีกหนึ่งบททดสอบว่นางจะสามารถรั้งตำแหน่งนั้นได้หรือไม่... ก็เท่านั้นเอง

หากในอีกมุมหนึ่งของการเดินทางครั้งนี้ต่างหากที่ทำให้หัวใจของเอนโดเนร่าสั่นไหว... ท่านแม่

เจ้าไม่มีเวลามากระทำการอันไร้สาระเช่นนี้แม่แต่เสี้ยววินาที

เสียงผู้เฒ่าโดฟาที่ตั้งลิ้นขึ้นในหัวทำให้หญิงสาวดึงตัวเองออกมาจากพะวงนั้น ก่อนยกมือขวาขึ้นเพื่อวางมันลงบนตำแหน่งหัวใจเช่นเดียวกับผู้สนทนา "สาส์นจากข้า เอนโดเนร่า ถึงเหล่าทหารหาญแห่งแอลเลเวน ข้าขอบใจในความเชื่อมั่นที่มีต่อข้า และขอสาบานด้วยชีวิตว่จะไม่ฝืนทำลายความเชื่อนั้นลง"

ต่อเมื่อเนลเลค้อมหัวลงเพื่อรับสาสน์นั้นแล้ว อีกฝั่งจึงเอามือลง
พลางผิวปากอีกทีเพื่อเป็นสัญญาณให้คนที่คงจะซุ่มอยู่ใกล้ๆ เพื่อคอย
ช่วยเหลือในกรณีมีเหตุร้ายปรากฏตัวออกมา และเมื่อคนมาใหม่ได้เห็น
ว่าใครคือผู้ที่ทำให้การเดินทางชะงักงัน นางก็แทบจะโหมเข้าไปกอดทั้งๆ ที่
ยังทรงตัวอยู่บนหลังอาซา "เนลเล พี่มาส่งข้าหรือ"

"เจ้ายังเรงร่าได้เช่นนี้อีกรึ ดาเบล" เสียงดุเฉียบขาดของพี่ชายเล่นเอา
คนโดนดูหน้ามุ่ม หากก็ยอมหยุดนิ่งแต่โดยดี และเนลเลก็ไม่ยอมเสียเวลา
อีกต่อไป "ท่านต้องไปแล้ว ข้าเองก็ต้องไปเช่นเดียวกัน"

หลังประโยคนั้นดาเบลก็ไม่อาจบอกได้ว่าระหว่างพี่ชายตนกับ
ทายาทแห่งแอลเลเวน ใครเป็นคนออกตัวก่อนกัน ระหว่างที่กำลังงงๆ กับ
การแยกจากโดยไม่มีกรล่ำลา ก็ได้ยินเสียงซึ่งแฝงไว้ด้วยอำนาจเด็ดขาด
ตะโกนบอก "เจ้าไม่ต้องตามหลังข้าแล้วดาเบล ถ้าเจ้าไปถึงท่าเรือไม่พร้อม
ข้าก็กลับไปปรับห่วยจากพ่อเจ้าแล้วกัน"

เรื่องอะไรละ ตาเฒ่าโตฟาเขียนเจ็บจะตายไป ดังนั้นดาเบลจึง
กระตุ่นมាំให้โจนทะยานตามไปทันควัน แม้จะรู้ว่าอย่างไรก็คงตามท่าน
เนร่าไม่ทัน หากก็ทำได้ดีพอควร เพราะมาถึงในจังหวัดที่คนซึ่งนำมา
ก่อนกำลังส่งต่อมាំให้ลูกเรือพาไปดูแลบนเรือเดินสมุทรลำใหญ่โตนั้น
เห็นดังนั้นจึงรีบส่งต่อมាំตัวเองและรีบวิ่งตามคนซึ่งกำลังจะขึ้นเรือบด
ล่ำเล็กได้ทันการณพอดี

ดาเบลปล่อยลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เมื่อได้นั่งติงๆ บนเรือลำเล็ก
ก็พึมพำออกมาเบาๆ "นี่กว่าจะต้องกลับไปให้ตาเฒ่าเขียนเอาเสียแล้ว"

เอนโดเนร่าละสายตาดจากพาหะล้ามที่มាំที่จะต้องพาตนห่างออก
จากบ้านเกิดเมืองนอนมามองหน้าคนซึ่งคงจะหนักันไม่พ้นจนกว่าจะมี
ใครตายจาก มีรอยยิ้มน้อยๆ ปรากฏให้เห็นเพียงชั่วครู่ หากดาเบลรู้ดีว่า
นั่นคือสิ่งพิเศษสุดแล้วในช่วงเวลานี้ ช่วงเวลาที่ท่านเนร่าไม่มีรอยยิ้มให้
ใครนอกจากนางมาหลายชั่ววัน